

Speldosan

Av: Hans Olsson

Carl kröp lyckligt ner under det tjocka täcket. Det här hade varit den bästa födelsedagen i hans liv. Han hade klarat att blåsa ut alla sju ljusen på tårtan på första försöket och han hade fått mer presenter än han hade fått på julafton. Han försökte bestämma vilken present han gillade bäst. Kanske Legosatsen som skulle bli en riddarborg. Eller laserpistolen som var exakt likadan som i den där filmen. Fast bäst gillade han nog ändå den fina speldosan. Den hade formen av en frisbee, fast mindre. Ungefär lika stor som ett askfat. På ovansidan fanns det konstiga symboler i självlysande gröna färger som Carl var djupt fascinerad över. De påminde honom om något han sett någon gång. Kanske sådana där kinesiska tecken, eller en tatuering som han visste att mamma hade på ryggen, fast hon försökte dölja den.

Han sträckte sig över sängkanten och lät fingrarna röra vid dosan som stod på nattduksbordet. Han kände tydligt skårorna där en halvcirkel korsades av en rak linje. Han rös av välbehag. Kompisarna i skolan skulle flockas runt honom när han visade upp den, och när de hörde melodin som kom ur den. Carl hade öppnat den tidigare genom att trycka lätt på toppen av den, men hade genast bestämt sig för att spara resten av melodin tills det var dags att sova. Och nu var det dags.

”God natt gubben”, hans mor släckte lampan i taket, gav honom ett varmt leende och stängde sedan dörren till hans rum. Skrivbordslampans svaga ljus var tillräckligt för att han skulle kunna se hela rummet, men tillräckligt svagt för att han skulle kunna sova med lampan tänd. Han väntade någon minut innan han med darrande fingrar tryckte igång speldosan. Blixtnabbt lade han sig tillrätta i sängen och väntade på den underbara musiken.

Ett svagt klickande hördes när en liten lucka gled åt sidan och mekaniken i speldosan började snurra. Carl funderade på hur det kunde fungera och han såg framför sig hundratals små kugghjul som snurrade runt där inne. När han blev stor skulle han bli ingenjör, då skulle han veta med säkerhet hur det fungerade.

Han blundade och log när de första tonerna trängde fram. Det påminde honom mest om någon sorts trummor, men inte så hårda avbrutna toner som trummor brukade framkalla. Detta var som om någon spelat trumma på en harpa. Hårda men ändå mjuka toner, det var den bästa förklaringen han kunde tänka på.

Han märkte att han började somna in och han kände sig helt lugn där han låg, men då ändrade melodin form. Luften tycktes spraka och han hörde någon sorts flöjt i bakgrunden. Trots att han blundade visste han på något sätt vad som hände. Det var som om någon berättade för honom vad som skedde. Små spindelvävstunna trådar av rök höjde sig ur speldosan. De dansade en kort stund i luften innan de spred sig i rummet. När de nådde Carl lindade de sig runt honom som ett extra täcke. Han kunde för ett ögonblick känna att röken var varm och klibbig. Han tänkte ropa på mamma och berätta att något var konstigt, men han avbröts av någon och han stängde genast sin halvöppna mun. Det var definitivt någon som pratade. Carl tyckte det var märkligt eftersom han ju skulle sova nu. Man pratar inte med människor som sover.

”Vi behöver dig.”

Rösten lät avlägsen, som om den kom genom ett långt rör, men konstigt nog kändes den bekant. Carl försökte formulera en fråga till rösten, men hans tankar kändes tunga och klibbiga.

”Vi är inte många kvar.”

Han försökte protestera men fick inte fram ett ljud. Plötsligt kändes den varma, klibbiga röken som omgav honom hotfull. Om han bara kunde komma ihåg vad det var han skulle säga.

”Kungadömet behöver nytt blod. Framtiden hänger på sådana som du.”

Röken slingrade sig plötsligt allt fortare runt honom, som levande ormar, till tonerna av det rytmiska dunkandet från trumman inne i speldosan. Carl blev yr och kallsvettig. Han visste instinktivt att något var fel, men han kunde inte göra något åt det.

”Möt oss i skogen. Vi kommer visa dig ditt nya hem. Kom till oss.”

Musiken tystnade plötsligt och röken stannade upp som om någon tryckt på en stoppknapp. Carl svalde, det var något han borde göra. Ropa på någon? Men vem? Smärtan förblindade honom när röken plötsligt brände sig in i den lilla kroppen. Ett ljudlöst skrik spred sig över hans läppar, men det var för sent.

Carls mamma satt i soffan med en kopp te i händerna. Hon log åt minnet av sin sons min när han fått sina presenter. Han hade varit särskilt förtjust i den där konstiga speldosan. När hon köpt den i leksaksaffären hade det inte funnits någon prislapp på den. Expediten var lika förvånad som hon var men de kom överens om ett pris som båda tyckte var bra. Expediten hade inget minne av att de beställt speldosan. Det var nästan som om någon glömt den i affären. Eller att någon hade ställt den där för att den skulle säljas. Men det spelade ingen roll, den var billig och fin, och den hade gjort lille Carl stormförtjust.

Hon avbröts i sina tankar av en skarp duns från Carls rum. Förvånat rynkade hon på pannan. Han borde ju sova nu. Hon satte försiktigt ned tekoppen på bordet och tassade bort till hans rum. Hon lade örat till dörren och lyssnade. Ett svagt prasslande ljud fick henne att rysa till. Hon kunde inte placera vart inifrån rummet det kom från där hon stod. Det enda hon visste var att något kändes fel, fruktansvärt fel.

Plötsligt hörde hon hur glasrutan i rummet krossades. Förfärad slet hon upp dörren och sprang in, redo att försvara sitt barn. Hon frös till halvvägs genom dörren. Rummet liknade inte lille Carls rum längre. Allting låg omkullkastat och utspritt över golvet. Sängen var välld på högkant längs ena väggen. Madrassen var sprucken och sönderriven som om ett vilt djur i raseri attackerat den.

Men det som fick hennes hjärta att stanna upp var varelsen vid fönstret. Den hade ryggen vänd mot henne och det såg ut som om den precis var i färd med att hoppa ut genom fönstret. Varelsen var ungefär stor som Carl men ryggen var mycket bredare och krökt som av ålder. Händerna var grova och valkiga och de väldiga naglarna liknade nästan klor. Huden var tjock och läderartad. Vid rygglutet såg hon också en svans vispa fram och tillbaka.

”Carl?”, hennes röst var inte mer än en viskning.

Varelsen vände sig långsamt om mot henne. Långt tjockt svart hår hängde ned över det platta grovhuggna ansiktet. Varelsen hade en stor rund näsa ovanför de tjocka läpparna och dess stora svarta ögon mötte hennes. Varelsen spärrade upp läpparna och visade tänderna. De såg ut som groteska betar.

Carls mamma förde omedvetet upp händerna till munnen. Trollet väste åt henne innan det vände sig om och hoppade ut genom fönstret. Hon kunde höra hur det tog mark och hur det prasslade om löven när det försvann ut i natten. Hon sjönk ned på knä med ansiktet i händerna.

Varelsen i fönstret hade fortfarande haft delar av Carls pyjamas runt kroppen, men det fanns ingenting mänskligt eller igenkännande kvar i de svarta ögonen. Hon snyftade hjälplöst när det gick upp för henne att han var borta. Trollen hade tagit hennes barn.